

El misteri del gall

Relats seleccionats del X Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

EL MISTERI DEL GALL

XAVI VIDAL DOMINGO

En el nord d'Espanya, hi havia un poble xicotet, on tots es coneixien. Era molt tranquil viure en el camp, rodejat de molta naturalesa i a prop del riu. La majoria d'habitants treballaven al camp, i alguns es traslladaven tots els matins fins a la ciutat.

Un diumenge del mes de gener, mentre tots dormien, es va sentir cantar un gall. Tots els veïns es van despertar, i van guaitar per la finestra de les seues cases, a veure què era aquell cant. Tots estaven sorpresos, perquè s'havia trencat el silenci que habitualment es vivia en aquest poble. Els veïns buscaven el gall per tots els llocs però ningú va aconseguir trobar-lo.

L'endemà al matí, abans que ningú es despertés, es va tornar a sentir aquell estrany soroll, era una altra vegada un gall cantant. De nou, els més majors del poble van eixir a la cerca i captura de l'animal, amb ordres d'atrapar-lo si algú el veia. Però aquesta cerca no va tenir èxit, i en aquesta ocasió tampoc van trobar el xicotet animalet. Després d'uns quants dies cantant i despertant els habitants, es va decidir contractar un detectiu expert, que ajudés la gent a trobar el gall cantor.

Antoni, era el nom de l'investigador, era alt, amb pèl arrissat fosc i sempre portava posat un barret gris i unes ulleres de sol. Tenia moltes ganes de començar el seu treball, perquè li agradava molt resoldre misteris i sempre els resolía sense problemes. De

sobte es va sentir el gall cantar i va ser llavors quan va començar a seguir la pista al so. De colp, estava enfront de la porta de la casa de Perico, un xic molt actiu, que li agradava anar a la ciutat als matins, on estava estudiant a la universitat. Antoni tenia clar que el gall estava dins d'aquella casa i que havia d'entrar per a descobrir-ho. Va cridar a la porta però Perico no li va obrir, pel fet que estava dutxant-se i per tant no ho havia sentit.

Es va esperar l'endemà abans d'entrar en la casa per a poder assabentar-se que estava dins el gall. Quan ja ho va tenir clar, no va dubtar ni un moment més a tornar a tocar a la porta i va ser llavors quan li va obrir Perico tot sorprès per l'hora que era.

L'agent especial li va preguntar si tenia un gall a casa amagat, i ell va contestar que no, que per què havia de tenir ell tal secret a casa. Antoni li va dir que tots els matins mentre la resta del poble descansa, se sent un gall cantar i ningú sap on està. L'han buscat per totes les cases sense èxit i que l'única que faltava era la seua. Perico, prompte es va començar a riure, i l'home li va preguntar que per què reia tant. El xic, li va contestar, que de segur era un error, que ell no tenia cap gall, però en la seua habitació al costat de la finestra tenia un bon despertador que tots els matins sonava fins que es despertava i que cantava com un gran gall. El despertador era tan bo que pareixia real.

Una vegada descobert el misteri del gall, Perico va decidir demanar disculpes a tots els veïns del poble, i per això es va realitzar una reunió amb tots ells. Però la sorpresa de Perico va ser que tots els assistents es van oposar al fet que canviés el despertador. Tots estaven contents de saber que no hi havia cap gall en perill, i al mateix temps els agradava sentir als matins aquell cant que tant misteri havia creat en el poble.

Finalment es va quedar el despertador i tots els matins se sentia el cant del gall.

LES FAMOSES AVENTURES DE LLIMONERA I ARTISTA

ANDREA VALLS FABREGAT

Un dia d'hivern dues vaques anaven passejant pel camp. Eren Llimonera i la seva filla Artista.

Tot va començar perquè van voler anar a una vella granja abandonada que Llimonera coneixia des de feia anys.

Quan van arribar a la granja, aquesta estava bruta i elles dos la van netejar.

Llimonera va proposar a la seva filla Artista quedar-se a viure allí. Artista va preguntar a la seua mare:

–Mare, si ens quedem ací a viure, què menjarem?

–Mira, jo em recorde que allà fa molt de temps, hi havia un pou i pot ser encara tinga aigua i en aquell magatzem hi havia palla –va contestar Llimonera.

Per tal de comprovar-ho, van decidir anar a veure què hi havia en el magatzem. Però en obrir la porta sols van veure muntanyes de terra, terra i més terra.

Aleshores van veure dos pardals i els van preguntar:

–Hi ha un poc de menjar per ací?

Però els dos pardals, amb poques ganes de parlar amb elles, els van dir que no i se'n van anar com si res.

Aleshores, Llimonera, amb molta valentia li va preguntar a la seua filla si s'atrevia a entrar amb ella dins el magatzem. Artista li va dir que sí, movent el cap, amb poques ganes. I les dos juntes van entrar...

Quan van passar les muntanyes de terra van veure una ovella dormint i la van despertar.

Quan l'ovella es va despertar es va espantar tant de veure les dos vaques, que va començar a córrer per tot el magatzem. Llimonera i Artista van aconseguir tranquil·litzar-la i es van presentar.

–Com et diuen, ovella poruga? –van preguntar Llimonera i Artista.

–Em diuen Cascavell i no sóc poruga. El que passa és que ningú ve per ací i pensava que éreu fantasmes!

Van estar molta estona parlant i es van contar com havien arribat fins aquella granja. Resultà que Cascavell havia arribat a la granja un dia que anava amb el seu ramat, però es va despistar un moment i es va separar del seu grup i va arribar a la granja.

Des d'aquell dia van començar a viure juntes tots tres. Agafaven aigua del pou, buscaven menjar...

Amb el temps, van conèixer un bou anomenat Gavilà i un altre que es deia Cubà i es van fer molt amics, de tal manera que van començar a viure també amb ells.

Aquella petita família va començar a créixer tant que, fins i tot, va nàixer un vedell anomenat Canyó.

Un dia va passar per allí un home anomenat Tomàs, però que tothom li deia Tom. Es va aturar en la granja per descansar una mica del seu viatge.

Els animals el van veure i van pensar que els vindria bé la presència humana perquè hi havia llops per aquella zona i en qualsevol moment podrien ser atacats per aquells animals tan salvatges.

Aleshores van intentar que Tom se sentira molt còmode en la granja, de tal manera que el van tractar com a un rei. Quan Tom va decidir anar-se'n, Llimonera li va proposar que es quedara amb ells i fóra el seu granger.

A Tom li va parèixer molt bona idea, ja que volia canviar de vida.

Des d'aquell dia Tom, Llimonera, Artista, Cubà, Cascavell, Gavilà i Canyó van viure en aquella granja feliços per sempre.

NO ÉS BO OBSESSIONAR-SE
ESTHER APARICI PASCUAL

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Candela que tenia obsessió pels calendaris, així que sa mare no va tindre més remei que comprar-li'n un.

Tota la nit va estar mirant-lo, però a poc a poc s'anava adormint i del calendari, de moment, ixen uns brillantets i puff! Van eixir un arc de Sant Martí i per damunt d'ell un gos i un gat que es parlaven l'un a l'altre:

–En quina habitació ens ha tocat este mes? –Va dir el gos.

–Jo crec que en la d'una xiqueta perquè hi ha nines i princeses.

–Doncs sí, està clar.

La xiqueta, un poc confusa, pensava que estava en un somni i va ventar una manotada que la cara se li va quedar roja i el gos i el gat li preguntaren:

–Està bé, t'has fet mal?

Candela no va contestar, estava en blanc, va llançar un crit que va despertar sa mare, que va entrar corrent:

–Què t'ha passat, filla?

–Què no ho veus, mare? L'arc de Sant Martí, el gos i el gat parlant?

Candela no sabia que només els xiquets podien veure-ho.

La mare deia:

–Però, filla, quines imaginacions tens, què has sopat?

–El mateix que tu, però mamà, que no ho veus?

–A dormir, quins somnis tens... –I la mare se'n va anar i llavors el gos li va dir:

–Tranquil·la, sé que t'has pegat un esglai, et contaré la nostra història. Venim d'aquest calendari, hem viscut tota la nostra vida ací, i cada mes tenim aventures, per cert, vols vindre a passar-ne unes quantes amb nosaltres?

–Mmm... D'acord! –Va dir dubtant Candela.

Li van explicar que per entrar al calendari havia d'anar per dalt de l'arc de Sant Martí i comptar fins a l'edat que tenia i així ho va fer i el primer que es va trobar és que estaven en el país dels «uns».

–Per favor, digueu-me on estem? Estic perduda!

–Sempre m'ha agradat el país dels «uns».

–Ahhh! Estem en el país dels «uns».

–Sí! –Van contestar els dos.

Per a passar del número u al dos havien d'encertar una endevinalla, per a passar del dos al tres havien de jugar a l'oca fins a guanyar la partida, i per a passar del tres al quatre el gos havia de fer un rap sobre els tres i el rap era aquest:

–Aquest és el rap del número tres, per a no acabar tot el mes en el tres enllà va el gos, el gat i la xiqueta fan cabrioles al revés, si no t'ho creus ja no et conte res.

I així passen proves divertides passant un dia rere l'altre fins a arribar al quinze, i mare meua, com va canviar la cosa ací!

El quinze no era tan divertit com els d'abans.

La prova consistia a entrar a una cova on no es veia res, només se sentia un sorollet al final de tot. Per fi van decidir entrar dins, quan portaven deu metres caminats, van sentir alguna cosa que bufava darrere d'ells, corrien tant que les cametes els tocava el cul, bo, corrien molt... Tant que no es van adonar que havien eixit de la cova i havien fet cap al número setze.

Tots els números a partir del quinze eren espantosos. Les proves les van passar no molt bé i per fi van arribar al trenta i per

a passar del trenta al trenta-un només havien de fer un ball de hip-hop, i el van clavar els tres i van passar al trenta-un. Ara era tirar-se en paracaigudes i es van llançar, però estaven nerviosos, a més el gat tenia vertigen i va vomitar en l'aire, que va caure damunt d'un pardal, pobre pardal! Van arribar a terra, no s'ho creien! Havien fet paracaigudisme i no s'havien matat.

Llavors els tres amics van anar corrent cap a l'arc de Sant Martí i van pujar-hi. Van eixir per fi del calendari! El primer que va fer Candela va ser anar cap a la cuina i li digué a sa mare:

–No tornaré a obsessionar-me per res! –Va dir Candela plorant.

–Per què plores? Què ha passat? Per què tens un gos i un gat al teu costat?

–Mamà, és molt difícil de contar, per favor, els podem adoptar?

–Bé!

Així tota la vida Candela es va recordar de no obsessionar-se i va viure feliç tota la família, Roxanna, la mare, Candela i el gos i el gat que per fi els havien adoptat una família que els volia de veritat.